HVGONIS GROTII

DE

ORIGINE GENTIVM AMERICANARVM DISSERTATIO.

1642.



HVGONIS GROTII
DE ORIGINE GENTIVM AMERICANARVM DISSERTATIO.



VIDEO veteres, tum qui terras, tum qui res geſtas deſcripſerunt, multum in eo poſuiſſe operæ, vt aut ex monumentis antiquis, ſi poſſent, aut, ſi ea deeſſent, ex fama, aut coniecturis, nos docerent, vnde veniſſent qui terras quaſque primi habitauerant. Sic Dionyſius Halicarnaſſenſis, multum prætergreſſus omniũ Italorum diligentiam, ex Græcorum monumentis, ad quæ aggeſſit & alia argumenta, nobis oſtendit vnde origo fuerit populis qui primi Italiam tenuere. Sic Salluſtius, qui Africam, Tacitus, qui Britanniam primi inſederint, inquirunt diligenter: ille ex veteri fama, hic partim ex fama, partim ex coniecturis, quas ſuppeditabat lingua, habitus, mores. Apud Strabonem, magni iudicij virum, multæ ſunt inquiſi-

tiones eiusgeneris. Hęc cùm ita se habeant, miratus sum sæpe, quòd ex tot nostri sæculi viris eruditis nemo solicitè inquisiuerit, vnde ortum habuerint gentes illæ quæ ante Hispanorum aduentum illas habitarunt terras, quas incognitas veteribus, alij à Vespucio Americam, alij Occidentalem Indiam appellamus: Eam dico quæ ab Oceano Septemtrionali, ad Magellanicas maris fauces longis ac plurimum latis etiam spatiis se inter mare Atlanticum, & alterum quod Sinas alluit, & aliis Pacificum, aliis del Zur dicitur, extendit. Ego cùm legissem nonnulla scripta Hispanorum, Gallorum, Britannorum, Batauorum, qui in illis fuere oris, putaui me rem facturum non inutilem, si quæ mihi maximè videntur probabilia communicarem & nunc viuentibus & posteris: eo animo, vt alios, quibus per peregrinationes in eo orbe, aut etiam per libros qui in meas manus non venerunt, maior earum rerum contigit notitia, excitarem ad nostra hæc aut confirmanda, aut bonis rationibus refellenda. Video multos esse qui omnes eos populos venisse putent ex ea Scythia quam Tartariam magnam nunc vocamus. Argumentum ha-

bent quod ad Anianum ſiue fretum, ſiue ſinum, (vtrum enim ſit nondum conſtat) non magnum ſit inter Tartariam, Americamque interuallum. Quod ſi is ſinus ſit, terras eſſe contiguas, ac ob id facilem tranſitum: ſi ſit fretum, id quo magis intratur anguſtius fieri, ac proinde fauces illas, quales ſunt Helleſponti, aut in Thracia Boſphori, nullo negotio nauibus potuiſſe tranſmitti. Hæc ita ſumma, vt ita loquar, in cute ſpectata, ſpeciem veri habent; introſpecta tamen mihi ſe non perſuadent. Conſtat enim in omni America ante Hiſpanorum aduentum equos fuiſſe nullos. Scythia autem plena ſemper equis, & Scythæ ferè omnes equis vehi, & in equis ingentia ſpatia terrarum conficere, etiam ſanguine equorum, ſi alia deeſſent, in potum verſo, ſoliti. Quod ſi cohærerent America & Tartaria, equi aut fugitiui, aut liberè paſcentes, ex Tartaria in Americam olim penetraſſent; ſicut equos ex terris Americæ aliis in alias magnis diuiſas montibus penetraſſe conſtat, Hiſpanorum relatu, ex quo Hiſpani equos illuc aduexere. Si verò perpetuum intercedit fretum, quod magis credo, Tartari

nunquam nauigatores fuere, & si fuissent, non magis transiissent sine equis, aut diu esse sine equis voluissent, quàm Galli veteres, qui in Britanniam, aut Hispani qui in Americam transiere. Ego, vt dicam quæ mihi maximè se probant, primùm dispescam Americæ populos, in eos qui sunt ad Septemtrionem, cis isthmum qui est inter Nomen Dei & Panamam, & eos qui vltra id fretum ad Austrum se porrigunt, donec in fretum Magellanicum desinant. Omnes fermè populos qui cis isthmum sunt Panamæ, ex Norvvagia ortos arbitror; his ductus rationibus. Islandiam à Norvvagis habitatam euincunt vtriusque populi monumenta, traditio, lingua, & imperium antiquissimum Norvvagiæ in Islandos. Creduntur autem eò migrasse multi ante annum Christi millesimum, cùm adhuc Paganæ religionis esset Norvvagia. Ab Islandia ventum est in Gronlandiam; quam alii insulam putant, alii partem continentis Americanæ: ibi quoque eadem lingua, idem iam olim imperium. Vicina ei Frislandia de qua exstat commentarius Zenonum Venetorum: nisi ea forte pars est aut Islandiæ, aut Gronlandiæ. Huic proxi-

ma Eſtotilandia pars continentis Americæ; quam ex Friſlandia piſcatores adibant, duobus ſæculis priuſquam Hiſpani in nouum orbem venere. Hæc omnia nomina eandem habent deſinentiam, ex voce regionem denotante lingua Germanorum, quorum olim pars Norvvagi, vt ex Plinio, Tacito, imò & ex ipſa lingua, & moribus apparet. Sic & quæ inde ad fretum Panamæ extenduntur terræ, ſimilis ſoni habent nomina: Cimatlan, Coatlan, Guecoſlan, Artlan, Quaxutatlan, Zeiotlan, Icatlan, Tapatlan, Cinacatlan, Cinantlan, Tenuchititlan, Comillan, Metzitlan, Guatitlan, Necotitlan, Magitlan, Tvvoxcaltitlan, Ocotlan, Atilan, Curcatalan; quibus omnibus in vocibus, Hiſpanorum pronunciatio vltimam literam extriuit. Mexicani & eorum vicini cùm eò primùm venere Hiſpani, dixere ſe non eſſe indigenas, ſed veniſſe à Septentrione maiores ſuos. Quam autem primum poſt Eſtotilandiam inſedere regionem, ea nunc quoque originis ſuæ nomen retinet: dicitur enim Norimbega quod nihil aliud eſt quam Norvvega, ſono ab Hiſpanis emollito, qui pro VV ſolent B ponere. Et ver-

ſus Californiam eſt populus linguæ eiuſdem & inſtitutorum cum Mexicano: & populus Alauardi, id eſt, Langobardi. Hiſpani, Mexicam nouam vocant, cùm verè hæc ſit vetus Mexica, vnde in alteram ventum eſt ante annos vt aiunt octingentos. Accedunt vocabula, quæ multa apud illos fuiſſe Germanica id eſt Norvvagica, indicio ſunt pauca quæ caſu ad noſtram notitiam peruenere. Teut Deus Germaniæ, ſic & illis populis: Pagod Bygod, Deus minor, imaginarius: Guaira Vvajer, flabellum. Top-hos capitis tegmen; Lame Lam agnus. Loca adſita torrentibus deſinunt in Peke pro Beke, quod eſt torrens Germanis. Plura haud dubiè reperient qui in iſta volent inquirere. Non leue originis indicium etiam in moribus. Iudices apud illos XII. vt olim apud Gothos, aliaſque gentes Scandiæ, & apud vicinos eorum Saxones, vnde in Angliam id venit. Vita olim in venatu, vt de maioribus ſuis narrabant Mexicani. Temporis putatio per noctes: infantium recens natorum in amne ablutio: aleæ fides ad libertatis vſque iacturam: quæ omnia moris eſſe Germaniæ, ex Tacito & Germanis
ſcriptoribus

ſcriptoribus cognoſcas. Viris ſingulis vxores ſingulæ, exceptis nobilium paucis: quod Germanis tribuit idem Tacitus, ita vt eos hac nota ab aliis barbaris diſcernat: cùm contrà apud Scythas ab omni ætate vſitatum fuerit plures vni viro eſſe vxores. Mulieribus, vt Germanicis, vnæ tantum nuptiæ. Tribunalia in Florida ad experimentum altiſſimi æſtus, qualia Cauchos habuiſſe Plinius nos docet. Animas corporibus ſuperſtites ab omni æuo credidere; quod Lucanus tribuit populis quos Arctos deſpicit. Corpore infames grauiter puniti: habes & hoc apud Tacitum de Germanis: quò & illud Quintiliani pertinet in oratione pro Mariano milite qui Tribunum occiderat; *Sanctiùs apud Oceanum viuitur.* Sellæ ſingulis & menſæ ad focum: ſororum filii hæredes. Corpora fermè nuda, niſi quà pudor id vetat, aliaque ſimilia, quæ Tacitus de Germanis prodidit, in iis autem de quibus agimus locis reperta conſtat, Germanicam non Scythicam oſtendunt originem. Etiam Diis mactare homines, Germanicum, vnde feritate longius procedente, natus apud quoſdam populos mos etiam humana carne veſcen-

di. Quod autem modo dixi hos citra iſthmum Panamæ populos ferè omnes Norvvagicæ eſſe originis non dixi fruſtrà. Nam qui Iucatanem & vicina quædam loca tenent, eos alterius eſſe originis docet reperta apud eos circumciſio. Multi ob id, & quòd ex mari ſeruatos ſe dicerent, Hebræos eſſe credidere, ex decem ſcilicet tribubus in Mediam auectos, inde per Tartariam progreſſos, in Americam longo illo itinere, de quo agi putant quarto libro qui Eſdræ dicitur. Hæc quanquam ita congeſta, multos poſſunt in aſſenſum trahere, mihi tamen ſe non probant. Scriptor, Eſdræ quarti plenus eſt inanium ſomniorum, ideoque ab omnibus reiectus. Nec America eſt quò ille Hebræos iviſſe dicit, ipſi non minus illo tempore quàm omnibus aliis incognita; ſed regnum quod ſibi confinxere Iudæi, vltra amnem, vt aiunt, Sabbaticum, ad portas Caſpias, vnde nullus vnquam nuntius, nullæ literæ peruenere, quod nec vidit quiſquam, nec videbit vnquam; in hoc tantum repertum à Rabbinis nugiuendulis ne promiſſa de manſuro ſemper regno in ſemine Dauidis, in Ieſu Chriſto impleta, & adhuc im-

pleri credantur. Neque verum est in Tartaria fuisse Iudæos. Et quæ quidam reperisse ibi se putant tribuum Hebraicarum nomina, vetera sunt Scythica: vt Euthalitæ non Nephtalitæ, & sic cætera; quemadmodum viri eruditi abundè manifestum fecerunt. Iam verò ad Iucatanem, & loca vicina quod attinet, qui eò primùm venere, circumcisionem ibi repertam tradunt, non etiam cæteros Hebraïcæ legis ritus, nec literarum eam scripturam quæ à multis temporibus penes Hebræos fuit. Circumcisio autem multò latiùs patet, patuitque semper quàm Iudaismus. Et quòd ortos se dicerent ab hominibus è mari seruatis, non ad mare Rubrum, sed ad memoriam vniuersalis diluuij, cuius apud omnes gentes reperiuntur vestigia, rectè referas. Vide quæ de ea re diximus in Annotatis ad Librum I pro veritate Religionis Christianæ. Rem tetigit Petrus Martyr, cùm dixit non dubitare se quin ex Æthiopia Oceano adiacente nonnulli eò delati sint; quod facile euenire potuit prouectis nonnihil ab ora sua piscatoribus, deinde per ventos illos vehementes qui rectà in Americam ferunt, abreptos: Qua-

le quid euenit nautæ illi à quo Columbus noui orbis notitiam accepit: & Indis illis quos delatos ad Sueuorum littora tradit Plinius. Circumcidi autem mos vetus Æthiopum, vt ante alios testatus est Herodotus: cuius rei de causis egimus in dictis iam Annotatis. Nec qui Æthiopum Christiani facti sunt veterem hunc gentis suæ morem deseruere: vt Aluarez, & alij nos docent. Ab Æthiopibus est pronunciatio literæ quæ ח Hebræo respondet. Non est autem vetus ista ex Æthiopia in illas terras deducta colonia: sed ab annis, vt ipsi dicebant, quingentis. Abyssinorum autem eo tempore imperium ad Oceanum pertingebat. Et Christianos fuisse qui illuc venere Æthiopas, colligimus ex baptismo; quem administrabant Iucatanenses infantibus post annum tertium, vt Græci & Asiatici; vocabantque regenerationem; & infantis parentes ad eum piè celebrandum parabant se precibus, ieiunio, castimonia. Trahit nos eodem celebrata in Iucatane vnctio in fronte: peccatorum confessio in morbis: honesta sepultura; & certa de præmiis pœnisque post hanc vitam persuasio. Neque verò mirum videri

debet ſi alia ad Chriſtianiſmum pertinentia, lapſu temporum, nullis ibi ſacerdotibus, & populo negligente, interciderint: cùm idem eueniſſe videamus in Dioſcoride Rubri maris inſula, quam nunc Sacotoram vocant, vbi de Chriſtianiſmo, ſanè vetere, præter baptiſmum & ſignum crucis nihil reliquum reperere qui ibi poſt Paulum Venetum fuerunt. Lingua autem quod nec plane Æthiopica, nec plane Norvvagica eſt in illo tractu à Septemtrione ad iſthmum Panamæ, inde eueniſſe credo, quod primùm permixti fuerint diuerſæ originis homines: deinde quòd ex iis plurimi ſine communi imperio vixerint Cyclopum more; vt nunc quoque fit in Florida; & ante ſexcentos annos in Mexicana aliiſque regionibus factum eſt: cui conſequens fuit vt ſingulæ familiæ propria ſibi finxerint vocabula. Venio nunc ad alteram Americæ partem, quæ ab iſthmo Panamæ ad fretum vſque Magallanicum excurrit. Eos qui prope ſunt fretum Magallanicum, eodem fuiſſe corporum habitu, moribus ac lingua, quo illi qui vltra id fretum ſedes habent, omnes qui de eo tractu, ſcripſere, conſentiunt:

quare cisfretanos à transfretanis ortos credi par eſt: eoque magis quòd Peruani ſemper dixerint in ea orbis parte homines fuiſſe ſui generis extraneos. Illam autem orbis partem quæ transfretum eſt, & quæ inde longo tractu partim continuis terris, partim modicis fretis intercurrentibus, ſub nouæ Guineæ nomine, ad vſque Giloli, Iauæ, & aliarum Indici Oceani inſularum conſpectum ſe porrigit, Auſtralem dictam in Tabulis, non aliunde quàm ab ipſa Iaua, aut Gilolo habitatores veteres accepiſſe, credibile eſt. At Peruanorum ingenia multò elegantiora, iuſtique ac magni imperii capacia, aliam teſtantur originem: quæ, ſi quid video, non aliunde quàm à Sinenſibus, paris elegantiæ, pariſque imperij gente. Confirmant id repertæ ad oram Pacifici maris reliquiæ nauigiorum Sinenſium, vt Hiſpani tradidere. Nec mirum ſi multùm nauigatu exercitos Sinenſes, in terras vno mari diuiſas aut quærendi curioſitas, aut magnus humani generis propagator caſus, perulerit. Solis cultus apud Peruanos fuit ante Hiſpanorum aduentum: Idem ab omni æuo præcipuus apud Sinenſes: Et quomodo

rex Sinensium filium se dicit Solis; sic & Inchæ Peruani Imperij reges se dixere. Scriptura Peruanis non per literas, sed per rerum notas, idque à summo chartæ ad imum, vt in Sinis. Sinensem quoque Mancacapacum fuisse arbitror, qui cùm esset admirandi vir & ingenij & animi, ac comperisset suæ gentis homines trans mare bonas obtinere terras, sed nullo communi imperio regi, eò se transtulit, dispersos in corpus collegit, principatumque sibi ac posteris suis ad imperij Sinensis instar constituit. Quòd verò neque prope fretum Indorum Asiaticorum lingua, neque in Peruano tractu Sinensis lingua, mansit integra, eius rei causas easdem fuisse arbitror, quas de mutatione linguarum cis Isthmum Panamæ iam modo attuli. Hæc sunt quæ de Americanarum gentium origine, partim ex traditione, partim ex coniectura colligere potui: quibus si quis habeat certiora, fruar lucro permutationis, & pro eo lucro reddam gratias.